

[Erik Kragh.]

det andet forsvarspolitikken, der skal følge den udenrigspolitiske løsning op med militære styrker, der svarer til det udenrigspolitiske mål. Det er med andre ord ikke tilstrækkeligt alene at bygge sikkerheden på medlemskabet af NATO; det er nødvendigt at følge medlemskabet op ved at have et militært forsvar, der inden for NATO-alliancen kan løse opgaven i vort område. Uden ét sådant forsvar ville den sikkerhed, som NATO kan yde, blive af meget begrænset værdi, bl. a. fordi hjælp udefra ville være udelukket.

Der er i voré dage ingen, der drømmer om, at dansk forsvar alene skulle kunne modstå et angreb fra en stormagt. Vort forsvar må ses på baggrund af NATO-strategien, hvis grundlæggende idé er at virke afskrækkende, altså krigsforebyggende, ved at skabe frygt hos modparten for eskalation, frygt for, hvad lokale aktioner kan udvikle sig til ved indgriben af andre NATO-styrker, altså uvished hos modparten med hensyn til, hvilke risici en aktion kan medføre for ham selv.

Dette med uvisheden er noget meget centralt, da alt i årenes løb har vist, at Sovjetunionen ikke indlader sig på noget, hvis konsekvenser ikke kan overses.

For dansk forsvar betyder dette, at vi skal råde over styrker af et sådant omfang og med en sådan uddannelse og udrustning, at en angriber ikke ved et hurtigt gennemført angreb kan besætte en større del af landet og således stille NATO over for en fuldbyrdet kendsgerning. Vort forsvar skal altså være troværdigt i en potentiel angribers øjne, således at han ved, at han vil møde modstand, der ikke uden videre kan brydes, men som kan skabe forudsætningerne for, at andre NATO-styrker griber ind, og han således vil blive indviklet i begivenheder, hvis videre konsekvenser for ham selv ikke kan overses.

En sådan opgave er vi i stand til at løse, hvis vi vil, og derfor har dansk forsvar fået

en realistisk baggrund, som det ikke har haft siden 1918.

Disse betragtninger er for så vidt sammenfaldende med bemærkningerne til socialdemokratiets lovforslag, hvori det hedder, at dansk forsvar skal betragtes som en del af en større helhed, at opgaven må være at virke så forebyggende, at det aldrig kommer i brug, og at det umiddelbart skal kunne imødegå et angreb, således at andre NATO-styrker kan engageres og kampen fortsættes sammen med disse.

Spørgsmålet bliver da, om de styrker, det socialdemokratiske forslag indeholder, ville kunne løse en sådan opgave, altså om konklusionen svarer til præmisserne. Det synes ikke at være tilfældet.

Det foreliggende forslag går ud på drastiske reduktioner af alle tre værn. For hærens vedkommende reduceres de stående styrker fra 13.000 værnepligtige og hvervede til 7.000 udelukkende hvervede soldater, felthærens samlede styrke fra 60.000 til de samme 7.000 mand, idet mobiliseringsstyrkerne foreslås afskaffet.

Når forslaget — i øvrigt i konsekvens af afskaffelsen af værnepligten i de stående styrker — vil afskaffe mobiliseringsstyrkerne, altså reservestyrkerne til forstærkning af de stående styrker, kan dette nok vække undren på baggrund af, at NATO gang på gang og senest på ministermødet i sidste uge har understreget mobiliseringsstyrkernes betydning.

Ifølge forslaget vil antallet af kampvogne blive reduceret fra 331 til 123, pansrede mandskabsvogne fra 970 til 234, middeltungt artilleri fra 172 til 54 og tungt artilleri fra 56 til 0 pjecer.

Søværnet skal ifølge gældende lov råde over 60 skibe. Dette tal udgår, og søværnet skal øjensynlig kun bestå af nogle motorbådsflotiller, men nogen som helst klarhed herom findes ikke i forslaget. Såvel u-både som større enheder vil, så vidt det kan ses af den pjece, socialdemokratiet har sendt ud, blive afskaffet.